* * *

Мені був голос. Він, утішний,
Позвав мене: "Іди сюди,
Покинь свій край глухий і грішний,
Покинь Росію назавжди.
Я кров із рук твоїх відмию,
Із серця вийму чорний страм,
Я новим іменем покрию
Сліди образ і давніх ран".

Але спокійна і холодна
Руками я замкнула слух,
Щоб жодним словом тим підлотним
Не осквернився скорбний дух.

Осінь 1917